

آنچه در این ستون می‌خوانید، دیدگاه‌های رسانه‌های خارجی است که صرفاً جهت اطلاع‌رسانی منتشر می‌شود و این دیدگاه‌ها موضع روزنامه «هم‌میهن» نیست.

Bloomberg

آمادگی نیروهای یمنی برای جنگ طولانی‌مدت در دریای سرخ

شبه‌نظامیان حوثی و حامیان ایرانی آنها بدون توجه به اینکه نتیجه جنگ حماس و اسرائیل چه شود، برای یک جنگ طولانی‌مدت پیرامون دریای سرخ با آمریکا و متحدانش آماده می‌شوند. به گفته تعدادی از افراد آگاه از شرایط منطقه این گروه در یمن در حال تقویت ظرفیت‌های نظامی و دفاعی خود برای استمرار حملات به کشتی‌ها در این آبراه حیاتی است. به گفته این افراد نیروهای یمنی در حال ایجاد پایگاه‌های مستحکم درون کوهستان هستند تا بتوانند به شکل ایمن‌تر و مؤثرتر موشک‌های خود را پرتاب کنند و همچنین در حال آزمایش کردن قایق‌های بدون سرنشین خود در سطح و زیر سطح دریا هستند. یکی از مشاوران رهبران پادشاهی سعودی که نمی‌خواهد نامش فاش شود، می‌گوید عربستان سعودی که با یمن مرز دارد و سالیان درازی در طول یک دهه گذشته با این گروه جنگیده است، به صورت مشخص نگران است که این گروه کابل‌های مهم اینترنت را هدف قرار دهد. در حال حاضر هیچ شواهدی وجود ندارد که چنین برنامه‌ای در دست اقدام باشد یا حوثی‌ها عزمی برای این کار داشته باشند. رشاد علیمی، رئیس حکومت به رسمیت شناخته‌شده بین‌المللی یمن که حوثی‌ها با آن مخالف هستند، می‌گوید در شرایطی که اسرائیل با تهدید به حمله به پناهگاه آوارگان فلسطینی در رفح باعث نگرانی گسترده در جامعه جهانی شده است، حوثی‌ها و ایران دنبال این هستند که امتیازهایی از آمریکا بگیرند که هیچ ارتباطی با منازعه اسرائیل و حماس ندارد. به گفته این مقام یمنی خواسته اصلی ایران گرفتن معافیت‌های تحریمی است و مطالبه نیروهای یمنی به رسمیت شناخته شدن به عنوان حکومت مشروع یمن است. علیمی در کنفرانس امنیتی مونیخ گفت: «این یک رویای استراتژیک برای ایران است.»

ماها یحیی، مدیر اندیشکده مرکز کارنگی خاورمیانه در بیروت می‌گوید که حوثی‌ها و ایران «اهرم فشاری بر تجارت جهانی ایجاد کرده‌اند» و «قدرت ناشی از این اهرم را کسب کرده‌اند.» وی می‌گوید که آنها به راحتی این اهرم را کنار نمی‌گذارند. عبدالملک حوثی، رهبر حوثی‌ها، هفته پیش در سخنرانی خود گفت که انگیزه اصلی آنها تحقیر ایالات متحده آمریکا و اخراج نیروهای آن از منطقه است. این موضوع هدف بلند ایران نیز هست. برای رسیدن به این هدف، براساس اطلاعاتی که بلومبرگ عمدتاً از افراد حاضر در میدان کسب کرده است، حوثی‌ها در طول هفته‌های گذشته پایگاه‌هایی را در سه منطقه کوهستانی ایجاد کرده‌اند. براساس این اطلاعات حوثی‌ها مقادیر زیادی تونل و سنگر در کوهستان‌های استان حجه در مرز عربستان سعودی و مشرف بر دریای سرخ ایجاد کرده‌اند. آنها از مناطق دوردست‌تر برای انبار کردن موشک‌های شان استفاده می‌کنند، در حالی که از این کوهستان‌هایی که ارتفاع آنها به ۲۰۰۰ متری می‌رسد برای حمله به کشتی‌ها در دریای سرخ استفاده می‌کنند.

به اعتقاد رشاد علیمی تنها راهی که برای بازگشت امنیت به دریای سرخ وجود دارد این است که غرب موضع محکم‌تری علیه ایران اتخاذ کند و به گروه‌های ضدحوثی در یمن کمک کند تا آنها را از صنایع اخراج کنند. علیمی می‌گوید: «دیپلماسی و برخورد نرم با ایران جواب نمی‌دهد.» آمریکا بارها گفته است که حوثی‌ها که به‌تازگی توسط آمریکا و انگلیس بازگشته‌اند، بدون کمک نظامی، اطلاعاتی و فنی سپاه پاسداران ایران توانایی استمرار حملات به کشتی‌رانی در دریای سرخ ندارند. به گفته منابع امنیتی سعودی و یمنی، صدها نیروی سپاه پاسداران و شبه‌نظامیان که تحت حمایت ایران هستند با حوثی‌ها برای این حملات همکاری می‌کنند و تعدادی از آنها در حملات اخیر آمریکا و بریتانیا کشته شده‌اند. ایران دخالت در این حملات را تکذیب می‌کند و می‌گوید که حوثی‌ها این حملات را در همسایگی با حماس انجام می‌دهند. جو بایدن، رئیس‌جمهور آمریکا گفته است که حملات به حوثی‌ها تا زمانی که توانایی حمله به کشتی‌رانی در دریای سرخ داشته باشند، ادامه خواهد داشت. اما این رویکرد چالش‌های خودش را دارد و ممکن است باعث شود حوثی‌ها رویکرد تهاجمی‌تری در پیش بگیرند و آتش‌پس جاری با عربستان سعودی و امارات را کنار بگذارند یا حتی باعث وارد شدن به یک رویارویی مستقیم با ایران شود.

عکس: ایرنا

نقد کردن وام‌ها در سواحل اقیانوس هند

حسین امیرعبداللهیان وزیر امور خارجه با دستور کار اقتصادی هفته گذشته به سریلانکا سفر کرد

با اعمال تحریم‌ها علیه ایران مخالفت کرد. همچنین قرار بود سریلانکا ۱۵۰ میلیون دلار تسلیحات از ایران خریداری کند. اولین قرارداد تسلیحاتی با ایران توسط رئیس‌جمهور چاندریکا کوماراتونگا امضا شد. در سال ۲۰۰۴ چین، پاکستان و ایران از بزرگترین تامین‌کنندگان تسلیحات سریلانکا بودند. با توجه به جزئیات فوق، مشخص می‌شود که ایران در مراحل پایانی جنگ، کشور دوست سریلانکا بوده است. ایران همچنین وام‌های مالی و بودجه برای چندین پروژه توسعه در سریلانکا از جمله پروژه سد اوما اویا و پروژه پالایش نفت ساپوگا اسکاندا ارائه کرد. این پروژه‌ها یکی از بزرگترین زمینه‌های روابط بین دو کشور است. پروژه سد اوما اویا قرار است توسط شرکت ایرانی فاراب تکمیل شده و آماده بهره‌برداری قرار گیرد. این یکی از بزرگترین پروژه‌هایی بود که دولت ایران با سرمایه‌گذاری در سریلانکا به سرانجام رساند.

دوران پس از جنگ

سریلانکا سرانجام در سال ۲۰۰۹ گروه بربهای تأمیل را شکست داد. پس از پیروزی سریلانکا، کمیسیون حقوق بشر سازمان ملل متحد مدعی شد که سریلانکا در طول جنگ در جنایات جنگی و نقض حقوق بشر مشارکت داشته است. با صدور این بیانیه جو بین‌المللی عظیمی علیه سریلانکا ایجاد شد. هنگامی که بان‌کی مون، دبیرکل وقت سازمان ملل متحد، هیئت ویژه‌ای را برای بررسی نقض حقوق بشر و جنایات جنگی در جریان جنگ دولت سریلانکا با بربهای تأمیل، منصوب کرد، علی نیکزاد، وزیر مسکن و شهرسازی ایران، این سازمان را مورد انتقاد قرار داده و آن را «ببر کاغذی» و «حیوان دست‌آموز کشورهای غربی» توصیف کرد. وی همچنین تصریح کرد که اگر سازمان ملل متحد و یا کشوری علیه سریلانکا اقدامی انجام دهد، ایران به شدت با این اقدام مخالفت خواهد کرد. ایران و سریلانکا همواره در موضوعات مربوط به حقوق بشر با یکدیگر هماهنگ بوده‌اند و در مجامع بین‌المللی به نفع یکدیگر رای داده‌اند.

روند روابط اقتصادی میان ایران و سریلانکا ادامه یافت و ایران در سپتامبر سال ۲۰۱۱ موافقت کرد که در ساخت یک نیروگاه هسته‌ای در سریلانکا کمک کند. مذاکرات در خصوص این پروژه در حالی انجام شد که ایران تا سال

ماهیندا راجاپاکشا همواره تمایل به ایجاد و تقویت روابط بین کشورهای ضد غربی مانند چین و ایران داشت. این دوره به تدریج نقطه عطف گسترش روابط سریلانکا با کشورهای جدید به‌ویژه با ایران بود. دلیل اصلی این بود که اگر چه مناقشه داخلی سریلانکا به‌عنوان یک «درگیری داخلی» شناخته می‌شد اما تا حد زیادی تحت تأثیر بسیاری از بازیگران بین‌المللی، به‌ویژه کشورهای غربی بود. به همین دلیل، سریلانکا تمایل داشت برای دریافت کمک به کشورهایی مانند چین و ایران روی آورد. به‌ویژه در آخرین مرحله جنگ، سریلانکا توانست از ایران تسلیحات و سایر کمک‌های اقتصادی بگیرد. در سال ۲۰۰۸، سریلانکا با کمبود مهمات و تجهیزات برای ادامه جنگ با بربهای تأمیل مواجه شد و بنابراین به ایران روی آورد. اما در آن زمان ایالات متحده تهدید کرده بود که اگر سریلانکا به معاملات تسلیحاتی با ایران و کره شمالی ادامه دهد، سریلانکا را تحریم خواهد کرد اما در هر صورت سریلانکا موفق شد با ایران و کره شمالی قراردادهای خرید تسلیحات منعقد کند. کمک تسلیحاتی ایران به سریلانکا در جریان جنگ داخلی با بربهای تأمیل موضوعی بود که وزیر خارجه سریلانکا در کنفرانس مطبوعاتی اش با وزیر خارجه ایران به صراحت از آن یاد کرد.

یکی دیگر از مسائلی که سریلانکا را بیشتر به سمت ایران متمایل می‌کند، معاملات نفتی است. پس از سال ۲۰۰۵، بهبود فوق‌العاده‌ای در روابط دو جانبه بین ایران و سریلانکا به وجود آمد و سریلانکا از این فضا به یک خط تسهیلات اعتباری بدون بهره بی‌سابقه برای تأمین نفت خام خود استفاده کرد. سریلانکا همچنین برای خرید هواپیماهای آموزشی و نظارت الکترونیکی و هواپیماهای بدون سرنشین از ایران درخواست وام‌هایی با نرخ بهره پایین کرد. ایران نیز با ارائه وام موافقت کرد و همچنین از افسران منتخب سریلانکایی برای آموزش در ایران برای جنگ با بربهای تأمیل دعوت کرد. تحلیلگران، برخورد تهاجمی ایران با ظرفیت نظامی سریلانکا را به‌عنوان پیامد ژئواستراتژیک «نگاه به شرق» ایران نامیده‌اند و همچنین دیدار مقامات دو کشور در ماه اکتبر، سال ۲۰۰۷ در حاشیه مجمع عمومی سازمان ملل متحد در نیویورک، بستر را برای روابط بیشتر میان سریلانکا و ایران آماده کرد. علاوه بر این، زمانی که آمریکا قصد اعمال تحریم‌ها علیه ایران را داشت، سریلانکا

گروه دیپلماسی: حسین امیرعبداللهیان، وزیر امور خارجه، هفته گذشته در سفری دوره‌وز عازم سریلانکا شد. وزیر امور خارجه در تبیین اهداف و دستاوردهای سفر خود به کلمبو، پایتخت سریلانکا، با بیان اینکه در مذاکرات همه ابعاد همکاری‌های سیاسی، تجاری، اقتصادی، فرهنگی، فناوری و گردشگری را مورد بحث و تبادل نظر قرار دادیم، گفت: «با توجه به ظرفیت‌های موجود در دو کشور توافق کردیم مناسبات را در همه زمینه‌های مورد علاقه ارتقا و تحکیم بخشیم.» رابطه ایران و سریلانکا، پیشینه‌ای بسیار تاریخی دارد. به بیانی می‌توان گفت که روابط ایران و سریلانکا به زمان امپراطوری ساسانی بازمی‌گردد. در آن زمان روابط دیپلماتیک و تجاری ایران و دربار آن‌ها پورا برقرار بود و حتی بازرگانان ایرانی در سریلانکا جامعه‌ای ایجاد کرده بودند.

در این میان، در آن زمان همسایه هند نیز بود و سریلانکا روابط تجاری با غرب داشت که تحت کنترل ایران بود. در برخی اسناد از مکاتبات دیپلماتیک میان پادشاه سریلانکا و انوشیروان در ایران حکایت دارند. پادشاه سریلانکا در آن زمان برای امپراطور ایران ده فیل، دو سبزه‌زار الوار چوب ساج و هفت غواص مروارید به عنوان تحفه ارسال کرد. ایران نیز اسب‌های ایرانی را به سریلانکا فرستاد و یک جامعه از ایرانیان در سریلانکا ایجاد شد که پذیرای کشتی‌های ایرانی بودند. این پیشینه نشان می‌دهد که دو کشور در طول تاریخ همواره روابط سیاسی باثبات و به دور از تنش داشته‌اند.

در سال ۱۹۶۱ سریلانکا که در آن زمان با نام سیلان شناخته می‌شد، سفارتی در اسلام‌آباد پاکستان راه‌اندازی کرد و از طریق این سفارت روابط دیپلماتیک خود را با ایران ادامه داد. سپس سریلانکا این نمایندگی را به تهران منتقل کرد که در سال ۱۹۹۰ تأسیس شد.

حمایت ایران از سریلانکا در دوران جنگ داخلی

سریلانکا قربانی درگیری‌های داخلی بود که ۳۰ سال به طول انجامید. با این حال، سریلانکا در دوران ریاست‌جمهوری ماهیندا راجاپاکشا، در درگیری با گروه مسلح بربهای تأمیل، به پیروزی رسید. اگر چه سریلانکا در سیاست خارجی از سیاق غیرمتعهد پیروی کرد، اما

در سال ۲۰۰۸

سریلانکا با کمبود مهمات و تجهیزات برای ادامه جنگ با بربهای تأمیل مواجه شد و بنابراین به ایران روی آورد.

ایران روی آورد. اما در آن زمان ایالات متحده تهدید کرده بود که اگر سریلانکا به معاملات تسلیحاتی با ایران و کره شمالی ادامه دهد، سریلانکا را تحریم خواهد کرد اما در هر صورت سریلانکا موفق شد با ایران و کره شمالی قراردادهای خرید تسلیحات منعقد کند.

یکی دیگر از مسائلی که سریلانکا را بیشتر به سمت ایران متمایل می‌کند، معاملات نفتی است. پس از سال ۲۰۰۵، بهبود فوق‌العاده‌ای در روابط دو جانبه بین ایران و سریلانکا به وجود آمد و سریلانکا از این فضا به یک خط تسهیلات اعتباری بدون بهره بی‌سابقه برای تأمین نفت خام خود استفاده کرد. سریلانکا همچنین برای خرید هواپیماهای آموزشی و نظارت الکترونیکی و هواپیماهای بدون سرنشین از ایران درخواست وام‌هایی با نرخ بهره پایین کرد. ایران نیز با ارائه وام موافقت کرد و همچنین از افسران منتخب سریلانکایی برای آموزش در ایران برای جنگ با بربهای تأمیل دعوت کرد. تحلیلگران، برخورد تهاجمی ایران با ظرفیت نظامی سریلانکا را به‌عنوان پیامد ژئواستراتژیک «نگاه به شرق» ایران نامیده‌اند و همچنین دیدار مقامات دو کشور در ماه اکتبر، سال ۲۰۰۷ در حاشیه مجمع عمومی سازمان ملل متحد در نیویورک، بستر را برای روابط بیشتر میان سریلانکا و ایران آماده کرد. علاوه بر این، زمانی که آمریکا قصد اعمال تحریم‌ها علیه ایران را داشت، سریلانکا